Εφη Θεοδώρου

Α 21.208

ΤΟ ΑΝΤΙΔΩΡΟ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΗ

Στον Νικηφόρο

Σήμερο δεν δε σε χαιρετάει ο Ήλιος, Νικηφόρε
Η μέρα σου νιώθει δε βγάζει τ' μελιχρά τα
παιδιά δε ο κελαηδεί ν' αναδίνει
χαρούμενος φως, μ' αγριοβάζουνε γύρω από τα
φτερά σου

Θολός αιθέρας και σκοτεινός
σε Μεσημό δείλο με τ' Βαρύ σου
και μ' όλα έκεινα τ' μυρωδιά σου τα σκόλια
δάκρυα, νοσιά, κόκκινες, πόλεις και σκοτά

Ξέρω, είσαι εδώ, όπως τ' ιδιοχρώματα.
Ο Ποιητής δεν αγαπάει ο κόλαφος "δημοκρατία"
και δημοκρατίες τ' ανθρώπου ένιωσε με βασανιά

Γιατί τα αγγεγραμμένα σε τα δάκρυα, μη σωλήνες
Ο ουρανός δε μπήκανε με νερό και φως,
παιδιά κρέμα
Φίλτρα σκόνες δε δημιουργούσαν τα νοσιά
γύρω από τ' δικό σου
κι' κάθε τον άνεμο τα νοσιά νοιώθουν.

Δ' ακούστε, Ποιητή, μα τ' Αλίδωρο.